

Den, kdy se všechno změnilo

Strážný anděl

Amálie Krupková

12 let

Prohlašuji, že text nebyl napsán za pomoci umělé inteligence. Amálie Krupková

Tehdy jsem tomu nevěřila.

Těm řečem o tom, že nad námi něco je. Někdo. Že nás chrání nebo na nás dohlíží. Strážní andělé, duchové, nebo jak tomu chcete říkat. Připadalo mi to jako něco, co se píše do knížek pro děti, aby se nebály usínat.

Jenže ten den, ten den jsem si poprvé říkala, jestli na tom přece jenom něco není.

Ráno začalo úplně normálně. Probudil mě budík, který jsem třikrát odložila, protože jsem byla línější než obvykle. V kuchyni jsem si vzala jogurt. Máma už byla v práci a doma bylo zvláštní ticho. Takové to ticho, co je až moc tiché. Vzala jsem si bundu, batoh a šla do školy. Ale hned, jak jsem vyšla ven, mě něco píchlo v zátylku. Jako kdyby mě někdo sledoval.

Okamžitě jsem se otočila.

Nikdo.

„Dobře, klid,“ řekla jsem si v duchu. „Máš divnou náladu, to je všechno.“

Ale ten pocit mě neopouštěl.

Cestou do školy foukal studený vítr a obloha byla šedá. Nebylo to nic zvláštního, jen normální počasí, ale mně přišlo, že je všechno nějak těžší. Že vzduch je hustší. Že kroky kolem zní hlasitěji než obvykle. A pokaždé, když jsem šla kolem nějakého domu, měla jsem divný pocit, že se tam za oknem někdo pohnul, jenže když jsem se podívala, nic.

Ve škole to nebylo o moc lepší. Nedokázala jsem se soustředit na matiku ani na češtinu.

Všechno mi připadalo jaksi mimo. Moje nejlepší kámoška pořád mluvila o testu z přírodopisu, ale já ji skoro nevnímala. Jen jsem koukala z okna na šedé mraky, co se táhly nad školním hřištěm, a připadala jsem si úplně mimo realitu.

A když jsem šla po škole domů, ten pocit se znovu ozval. Silněji než ráno.

Nejdřív jen taková lehká nervozita. Pak takové to mravenčení v zádech. A nakonec mě to donutilo se zastavit.

Normálně jsem uprostřed chodníku prostě zastavila a zadívala se za sebe.

Bylo tam prázdné.

Jenže vteřinu předtím, než jsem se otočila, bych přísahala, že slyším kroky.

Pomalé. Blízké.

Už jsem byla naštvaná sama na sebe, protože jsem si říkala, že jsem snad fakt blázen. Tak jsem zrychlila krok. Po deseti minutách už jsem skoro běžela, i když jsem nechápala proč. A pak začalo pršet. Samozřejmě. Skvělé načasování.

U přechodu už svítila červená, ale déšť sílil a já jsem chtěla být doma co nejrychleji.

Rozeběhla jsem se. A přesně v momentě, kdy jsem byla uprostřed silnice, jsem uslyšela zvuk motoru.

Auto se vyřítilo zpoza rohu tak rychle, že jsem ho skoro ani nezahlédla. Bylo to jako záblesk, šedá maska, kolo, světla. Ztuhla jsem. Normálně jsem nebyla schopná udělat krok. Jen jsem tam stála a čekala, že mě to auto prostě smete.

A pak se to stalo.

Někdo, nebo něco mě prudce chytilo za rameno a strhlo zpět. Tak silně, že jsem spadla na trávu vedle chodníku. Auto projelo kolem a sprchlo mě špinavou vodou z louže. Srdce mi tlouklo tak rychle, že jsem si myslela, že omdlím.

Lidi kolem mě hned přiběhli, ptali se, jestli jsem v pohodě, ale já je sotva slyšela. Zírala jsem na místo, kde jsem ještě před vteřinou stála. A pak jsem koutkem oka uviděla... něco.

Postavu. Nebo spíš tvar.

Jako zhmotnělý stín. Vysoký, trochu rozmazaný, a přesto dokonale zřetelný.

Díval se přímo na mě.

A než jsem stihla mrknout, zmizel. Ne tak jako člověk, co odejde pryč. Spíš se rozplynul, jako když se teplý vzduch vlní nad silnicí.

„Viděli jste to?“ vyhrkla jsem.

„Vidět co?“ ptala se paní, co mi pomáhala vstát.

„Nikoho tam nevidím,“ řekl pán s kufříkem.

Možná by mě to uklidnilo. Ale neuklidnilo.

Protože já věděla, že tam někdo byl.

A tak, když jsem se konečně zvedla a rozhodla se jít domů, ten pocit se vrátil. Tentokrát ještě silnější. Jako kdyby mi někdo dýchal na krk. Jako kdyby mě někdo táhl neviditelným provázkem.

Nevím proč, ale začala jsem utíkat.

Nohy mě nesly samy.

Až k lesu. K tomu obrovskému, vlhkému lesu na okraji města, kam jsem normálně nechodila ani přes den.

Tentokrát jsem ale zastavit nedokázala. A tak jsem tam vběhla.

Pod mokřými větvemi a šumícími listy jsem se na chvíli cítila divně, bezpečně. Jako kdyby mě sem někdo vedl úmyslně. Ale zároveň jsem si uvědomila něco mnohem horšího...

Byla jsem v lese. Sama.

A poprvé v životě jsem měla pocit, že všechno kolem mě dýchá. Ani jsem nevěděla kudy jsem přišla, jako kdyby ta cesta náhle zmizela. Jako by tam nikdy nebyla.

Stála jsem tam mezi stromy, s mokřými vlasy přilepenými na tváři, a snažila se zorientovat.

Každý strom vypadal stejně. Každá větvička škrábala stejně. Listí šustilo pod mými nohami a já měla pocit, že to šustění slyším jen já. Věděla jsem, že jsem ztracená. Fakt, úplně.

Pokusila jsem se vzpomenout, kudy jsem přišla. Ale všechno bylo jinak. Ty cestičky, které jsem si pamatovala, jako by zmizely. Jako kdyby les proměnil svůj tvar jen proto, aby mě zmátl.

Srdce mi bušilo, ruce se mi klepaly, a přesto... nebyla jsem úplně vyděšená. Spíš napjatá. Taky trochu zvědavá.

„Tohle je fakt šílené,“ zašeptala jsem.

Ale hlas zněl divně tlumeně, jako bych mluvila přes vodu.

Zadívala jsem se mezi stromy a uviděla malý pohyb. Něco bílého. Jen tak na okamžik.

Zamrkala jsem. Nic.

Ale měla jsem pocit, že to nebyla fantazie.

Jako kdyby někdo nebo něco tam opravdu bylo.

Kdo? Nebo co?

Nemohla jsem to pojmenovat.

Začala jsem pomalu kráčet dál. Každý krok byl těžký, boty klouzaly po mokré hlíně, větve mě škrábaly po tváři. Ale pak... zas jsem ucítila ten tlak. Někdo je blízko. Něco mě sleduje.

A nebylo to špatně. Spíš to byla přítomnost, co mě držela nad vodou, i když jsem byla úplně sama a ztracená.

„Kdo jsi?“ zamumlala jsem.

Ale odpověď nepřišla. Jen šustění listů, které se zdálo... rytmické. Jako kdyby mi někdo nenápadně dával znamení. Kudy jít.

Prošla jsem menším zářezem mezi stromy a najednou jsem viděla světlo. Slabé, teplé, skoro jako svíčka. Nebylo velké, ale... cítila jsem, že to je správná cesta. Srdce mi poskočilo. Možná jsem nebyla úplně ztracená. Možná mě někdo vede.

A pak se stalo něco zvláštního.

Vítr se stočil a mezi větvemi jsem zaslechla šepot. Jemný, sotva slyšitelný, a přitom důvěrný.

„Neboj se...“

Bylo to tak krátké, že jsem si nebyla jistá, jestli jsem to opravdu slyšela. Ale pocit, který mě zaplavil, byl reálný. Teplo. Bezpečí.

Bylo to... uklidňující.

Srdce mi bušilo, ale už ne ze strachu.

Bylo to spíš očekávání.

Jako kdyby někdo říkal: „Jdi dál. Všechno bude v pořádku.“

Pomaloučku jsem pokračovala ke světlu. Každý krok mi připadal lehčí. Věděla jsem, že nejsem sama. Něco nebo někdo je tu se mnou. Kdo to je? Nemohla jsem to vidět, jen cítit.

A přesto jsem cítila jistotu, kterou jsem nikdy předtím nezažila.

Cesta se začala mírně klikatit, a najednou jsem spatřila konec lesa. Světlo, které jsem viděla dřív, nebyla jen iluze. Bylo to otevření mezi stromy.

Slunce zapadalo a jeho paprsky měly zlatou barvu. Teplou, bezpečnou.

Srdce mi bušilo, ale já se usmála.

Ano, byla jsem ztracená.

Ano, bylo to strašidelné.

Ale přežila jsem.

A někdo mě vedl. Někdo, kdo mě hlídal, kdo mě nepustil k nebezpečí.

Můj strážný anděl? Nebo něco podobného?

Nevím. Ale byla jsem v bezpečí.

A věděla jsem, že všechno dopadne dobře.

Když jsem vyšla z lesa, první, co jsem ucítila, byl teplý vzduch na tváři. Déšť ustal, zanechal jen vůni mokré hlíny a listů. Srdce mi stále bušilo, ale už ne z paniky. Bylo to z... úlevy? Možná z toho zvláštního pocitu, že jsem přežila něco, co jsem si ani nedokázala představit.

Rozhlédla jsem se kolem. Cesta ven byla jasná, a přesto... cítila jsem potřebu zastavit se a poděkovat. Poděkovat někomu, koho jsem neviděla. Někomu, kdo mě ochránil. Kdo mě vedl skrz ten les.

Neznala jsem jeho jméno. Ani jsem nevěděla, jestli je to člověk, nebo něco víc. Ale byla jsem si jistá, že mě nenechal padnout.

Kroky mě zavedly na známou pěšinu vedoucí zpět k domovu. Stále jsem cítila jemný tlak na zátylku, sotva znatelný, jako když se vám někdo dotkne ramene, aniž byste se otočili. Úsměv mi samovolně vyběhl na tvář.

Bylo to jako jemné: „Všechno bude v pořádku.“

Dorazila jsem k malému mostu přes potok, který jsem kdysi přecházela s kamarády. Slunce už se sklánělo k obzoru a zlatavé paprsky odrážely kapky na listech. Vypadal úplně obyčejně, a přesto byl nádherný.

A já si uvědomila, že jsem na správném místě. V pořádku.

Zastavila jsem se a podívala se kolem. Les, který ještě před chvílí vypadal strašidelně a nekonečně, teď vypadal klidně. Přátelsky. Dokonce... trochu kouzelně.

A já si uvědomila, že jsem vlastně nebyla nikdy sama. Nikdy.

Když jsem konečně dorazila k silnici, kde mě mohl někdo najít, spatřila jsem známou siluetu: sousedka paní Krátká. Hned mě poznala.

„Jé, tak to je úleva! Kam ses jen poděla?“

„No... v lese,“ vykoktala jsem. „Trochu jsem se ztratila...“

„Trochu?“ podívala se. „To je ale dobrodružství!“

Usmála jsem se. Jo. Dobrodružství. Přesně tak.

Když jsem konečně dorazila ke svému domu, cítila jsem, jak se mi srdce uklidňuje. Ticho kolem, teplé světlo z oken a vůně večeře, která už čekala na stole. Všechno bylo tak normální, až mi to přišlo skoro nereálné.

Ale já věděla, že to, co jsem zažila, nebyla jenom hra mé fantazie.

Máma otevřela dveře dřív, než jsem stihla sama otevřít.

„Holčičko, kde jsi byla? Myslela jsem, že se ti něco stalo!“

Objala mě tak pevně, že jsem chvíli nemohla ani dýchat.

„Jen... trochu jsem se ztratila,“ vykoktala jsem, i když to bylo mnohem víc než „trochu“.

„Ztratila?“ řekla máma s hrůzou v očích, ale pak se usmála, když viděla, že jsem celá a zdravá.

„To je dobrodružství, ale příště mi řekni, kam jdeš!“

Ve svém pokoji jsem si sedla na postel a podívala se z okna na zahradu. Slunce už zapadalo a barvy oblohy byly teplé, oranžové a růžové.

A pak jsem pocítila ten známý tlak na zátylku, jemný, ale známý.

Úsměv se mi rozlil po tváři.

Bylo to, jako by někdo tiše stál za mnou a sledoval, jestli jsem v pořádku.

Možná to byl strážný anděl.

Možná jen pocit, který se mi vryl do srdce.

Ale věděla jsem jedno: nejsem sama.

A všechno, co se stalo, mě naučilo věřit i když jen trochu, i když jen v maličkostech.

Večeře voněla, světlo z lampy bylo teplé a pokoj plný bezpečí. Zatímco jsem tam seděla, představila jsem si tu postavu z lesa, jak stojí někde mezi stromy, a dívá se na mě. Jako by říkala: „Vždycky tu budu, až mě budeš potřebovat.“

Usmála jsem se a zavřela oči.

Bylo mi jasné, že den, který začal úplně obyčejně, změnil všechno.

Učil mě odvaze, důvěře a tajemství, že někdy i neviditelní strážci na nás skutečně bdí.

A já byla v bezpečí.

A s tímto pocitem jsem šla spát... s pocitem, že všechno bude v pořádku...

Od toho dne se mi všechno změnilo. Pochopila jsem, že mám u sebe někoho, komu můžu věřit.